

че, на сички-те народи, но заедно и мой Отче! Ты не си забравилз ни едно сззданиѣ, което си сзздалз. Но на сѣков си далз толкова, колко-то му е нужно, за да бѣде и то само щастливо, а и други-те сззданиѣ да направи щастливи! Чудни сѣ многоразличны-те дарове, кои-то Ты дѣлишз; но башз сѣ тажъ иста многоразличность си скопчалз народи сѣ народи, человекѣцы сѣ человекѣцы; сѣ тока си учинилз, да е единз другому потребенз и да сѣ взаимно любатз и пазатз. Що си одному далз, за тока другий има нужда; и що одному оскудѣва, вѣ тока ще другий да му помогне. Нѣма человекѣка, кои-то има ксе що му е нужно, ни единз не е сзкръшенз; ни единз не е така снабдѣвенз, чи никоги да не трѣси чуждѣя помощь. И вѣ колко единз другому помага сѣ онока, що му е дадо, то е сѣ тока общо-то благостолниѣ на сички-те основано и утемелено.

Задоволни и благодарни щемз да Ти бѣдемз, Боже, за оныѣ добрины, кои-то си ни ниспослалз, и ще да сѣ чуваме да ги на зло неупотребиме. Сички заедно щемз тамо да гледаме, да умножиме общо-то задоволение и благополучиѣ человекѣческо. Защо, каква ползѣ бы имали отз оныѣ добрины, ако и да сѣ преливатз, като не бы умели да ги мудро употребиме! Та и сѣ малко може человекѣкз да бѣде богатз. Но кой-то Тебе, Боже, има вѣ срдце-то си, той е придобылз такова богатство, което никоги неможе да пропадне!